

Sygn. akt I C 485/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2024 roku

Sąd Rejonowy w Mrągowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Krzysztof Połomski
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Milena Urbanowicz-Wójcicka

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2024 roku w Mrągowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko A. O.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej A. O. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 6.057,50 zł (sześć tysięcy pięćdziesiąt siedem złotych i pięćdziesiąt groszy) wraz z:

a) odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 4.171,82 zł (cztery tysiące sto siedemdziesiąt jeden złotych i osiemdziesiąt dwa grosze) od dnia 18 lipca 2023 roku do dnia zapłaty,

b) odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1.885,68 zł (jeden tysiąc osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt osiem groszy) od dnia 18 lipca 2023 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.217 zł (dwa tysiące dwieście siedemnaście złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

ZARZĄDZENIE

- odnotować,
- za 7 dni lub z wnioskiem o uzasadnienie.

M., dnia 6 marca 2024r.

Sygn. akt **I C 485/23**

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej A. O. kwoty 6.057,50 złotych wraz z odsetkami umownymi

w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 4.171,82 złotych od dnia wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym do dnia zapłaty oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 1.885,69 złotych od dnia wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym do dnia zapłaty. Nadto domagał się zasądzenia od pozwanej na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwana zawarła z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. za pośrednictwem platformy internetowej umowę pożyczki nr (...) z dnia 9 września 2022 roku, na mocy której otrzymała kwotę 4.000 złotych, zobowiązując się do jej zwrotu do dnia 9 października 2022 roku. Na pożyczkę składała się kwota kapitału powiększona o prowizję umowną oraz oprocentowanie w łącznej kwocie 4.687,30 złotych. Wyjaśnił, że pozwana wystąpiła do powoda z wnioskiem o udzielenie pożyczki na spłatę zobowiązania wynikającego z umowy nr (...), co skutkowało zawarciem pomiędzy pozwaną a powodem umowy pożyczki nr (...) z dnia 9 października 2022 roku, w ramach której powód spłacił zobowiązanie pozwanej z tytułu pożyczki nr (...) wobec (...) sp. z o.o. z siedzibą w W..

Pozwana A. O. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu zakwestionowała roszczenie dochodzone pozvem co do zasady, jak i wysokości. Zaprzeczyła, jakoby zawierała umowę pożyczki, która miała być rzekomo refinansowana przez powoda, jak i składała wniosek o jej refinansowanie. Powodowi zarzuciła brak udokumentowania roszczenia, wykonania umów, o których mowa w pozwie. Ponadto podniosła zarzut braku zbadania jej zdolności kredytowej.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 9 września 2022 roku A. O. – za pośrednictwem witryny internetowej – zawarła z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki

nr (...), na mocy której otrzymała na rachunek w (...) S.A. (...) kwotę 4.000 złotych, zobowiązując się do zwrotu kwoty 4.687,30 złotych (kwota 4.000 złotych tytułem całkowitej kwoty pożyczki, kwota 648 złotych tytułem wynagrodzenia prowizyjnego oraz kwota 39,30 złotych tytułem odsetek umownych). Termin spłaty pożyczki został ustalony na dzień 9 października 2022 roku.

W § 14 ust. 1 umowy wskazano, że pożyczkodawca dopuszcza udzielenie pożyczkobiorcy pożyczki refinansującej zobowiązanie u innego pożyczkodawcy. W ramach pożyczki refinansującej pożyczkodawca spłaca dokonane przez pożyczkodawcę wypłaty pożyczki refinansującej na rzecz pożyczkodawcy, wobec którego pożyczkobiorca ma zobowiązanie,

co wyczerpuje roszczenie pożyczkobiorcy o wypłatę pożyczki w zakresie kwoty, która została przelana na rachunek pożyczkodawcy względem którego pożyczkobiorca ma zobowiązanie. W § 14 ust. 2 doprecyzowano, że niezwłocznie po złożeniu przez pożyczkobiorcę wniosku

o udzielenie pożyczki refinansującej – na podstawie danych, które pożyczkodawca zawarł

we wniosku – pożyczkodawca, działając za pośrednictwem pośrednika przedstawia pożyczkobiorcy proponowaną ofertę spłaty pożyczki refinansującej. W § 14 ust. 3 ramowej umowy podano, że pożyczkodawca pobiera prowizję oraz nalicza oprocentowanie zgodnie

z tabelą opłat z tytułu udzielenia pożyczki refinansującej, a w ust. 6-7 stwierdzono,

że wykonanie przelewu zgodnie z dyspozycją pożyczkobiorcy zawartą we wniosku

o udzielenie umowy o pożyczki refinansującej, oznaczać będzie wydanie pożyczkobiorcy kwoty pożyczki w zakresie, która została przelana na rachunek pożyczkodawcy, względem którego pożyczkobiorca ma zobowiązanie (ust. 6), a spłata pożyczki refinansującej następuje zgodnie z zaakceptowaną przez pożyczkobiorcę ofertą pożyczkodawcy (ust. 7).

(dowód: potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki nr (...) wraz z ramową umową pożyczki, regulaminem oraz załącznikami – k. 9-18, wydruk przelewu pożyczki na rachunek klienta – k. 29v)

W dniu 9 października 2022 roku A. O. – za pośrednictwem witryny internetowej – zawarła z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki

nr (...), na mocy której otrzymała kwotę 4.171,82 złotych, zobowiązując się do zwrotu kwoty 5.367,02 złotych (kwota 4.171,82 złotych tytułem całkowitej kwoty pożyczki, kwota 1.126,50 złotych tytułem wynagrodzenia prowizyjnego oraz kwota 68,70 złotych tytułem odsetek umownych), przy czym zgodnie z dyspozycją pożyczkobiorcy wypłata kwoty nastąpiła na rachunek bankowy należący do (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. o numerze (...). Termin spłaty pożyczki został ustalony na dzień 8 listopada 2022 roku.

(dowód: potwierdzenie zawarcia umowy pożyczki nr (...) z formularzem – k. 27-29v, regulamin (...) sp. z o.o. – k. 18v-22, ramowa umowa pożyczki – k. 22v-26v, wydruk korespondencji e-mail z dnia 10 października 2022 roku – k. 63, zaświadczenie – k. 64, dane elektroniczne z eKRS dla KRS: (...))

W dniu 2 stycznia 2024 roku Prezes Zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. L. O. złożyła pisemne oświadczenie, w którym potwierdziła, że w dniu 9 października 2022 roku na konto (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wpłynęła od (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwota 4.171,82 złotych z tytułu spłaty pożyczki klienta A. O..

(dowód: zaświadczenie – k. 64, dane elektroniczne z eKRS dla KRS: (...))

Pismem z dnia 9 grudnia 2022 roku (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wezwała A. O. do uregulowania zadłużenia z tytułu umowy pożyczki

nr (...) z dnia 9 października 2022 roku w kwocie 5.408,12 złotych w terminie 3 dni od dnia odebrania wezwania, zaznaczając, że w przypadku braku spłaty zobowiązania sprawa może zostać skierowana na drogę postępowania sądowego. Przedmiotowa korespondencja została odebrana pod adresem zamieszkania wskazanym w umowie pożyczki nr (...) w dniu 14 grudnia 2022 roku.

(dowód: wezwanie do zapłaty – k. 30, potwierdzenie nadania – k. 30v-31, a także dane z elektronicznego śledzenia przesyłki na <https://emonitoring.poczta-polska.pl/>)

W dniu 18 lipca 2023 roku (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wystąpiła do Sądu Rejonowego w Lublinie-Zachód w L. przeciwko A. O. z pozwem o zapłatę w elektronicznym postępowaniu upominawczym należności wynikającego z umowy pożyczki nr (...) z dnia 9 października 2022 roku w kwocie 5.408,12 złotych.

(dowód: wydruk (...) k. 31v-33)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i jako takie podlegało uwzględnieniu.

Powód dochodził wierzytelności powstałej w wyniku zawarcia przez pozwaną z nim umowy pożyczki nr (...) z dnia 9 października 2022 roku, na podstawie której powód dokonał spłaty zaciągniętego przez pozwaną uprzednio względem P. Pożyczka

sp. z o.o. z siedzibą w W. zobowiązania na podstawie umowy pożyczki

nr (...) z dnia 9 września 2022 roku. Pozwana natomiast zaprzeczała, jakoby zawierała umowy pożyczki, o których mowa w pozwie. Jednocześnie zarzuciła powodowi brak wykazania wykonania umowy pożyczki z dnia 9 września 2022

roku i wnioskowania przez pozwaną o pożyczkę refinansującą. Poza tym zarzuciła brak udokumentowania roszczenia oraz brak zbadania przez pożyczkodawcę zdolności kredytowej.

Zgodnie z treścią art. 720 kc w zw. z art. 6 kc w procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód zobowiązany jest udowodnić, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także że przeniósł na własność – zgodnie z dyspozycją biorącego pożyczkę – określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku.

Strona powodowa na poparcie swojego roszczenia przedstawiła dowody w postaci: wydruku potwierdzenia zawarcia umowy pożyczki nr (...) z dnia 9 września 2022 roku wraz z umową ramową pożyczki, regulaminem i formularzami, wydruku potwierdzenia umowy pożyczki nr (...) z dnia 9 października 2022 roku wraz z formularzem informacyjnym, umową ramową pożyczki, regulaminem i harmonogramem spłat, a nadto wydruk komputerowy, na którym widnieje adnotacja, że w dniu 9 września 2022 roku na rachunek bankowy wskazany w umowie pożyczki z dnia 9 września 2022 roku (rachunek bankowy w (...) S.A. o numerze (...)) przelano kwotę 4.000 złotych oraz zaświadczenie wystawione przez Prezesa Zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. L. O., w którym pisemnie potwierdziła, że w dniu 9 października 2022 roku na konto (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wpłynęła od (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwota 4.171,82 złotych z tytułu spłaty pożyczki klienta A. O., jak i tzw. „screenshot” przedstawiający wiadomość e-mailową wysłaną na adres e-mail wskazany w umowie pożyczki nr (...) potwierdzający pozytywną weryfikację wniosku o refinansowanie pożyczki i przyznanie pożyczki nr (...) z załącznikami – warunkami umowy pożyczki, formularzem i potwierdzeniem zawarcia umowy pożyczki nr (...).

Zaoferowany przez stronę powodową materiał dowodowy, którego wiarygodność – w świetle art. 243¹ kpc i 245 kpc – nie budziła wątpliwości, wskazywał na to, że pozwaną łączyła z powodem umowa pożyczki nr (...) z dnia 9 października 2022 roku, która miała na celu spłatę innego zobowiązania pozwanej wynikającego z umowy pożyczki nr (...) z dnia 9 września 2022 roku wobec (...) sp. z o.o. z siedzibą w W..

Zawieranie umów za pośrednictwem środków porozumienia się na odległość jest dopuszczalne w obrocie prawnym. Umowa pożyczki nr (...) z dnia 9 października 2022 roku oraz umowa pożyczki nr (...) stanowią bowiem – pod względem prawnym – kredyt konsumencki zawierany na odległość w rozumieniu art. 5 pkt 13 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku poz. 1528 ze zm.). Nie można przy tym pomijać faktu, że przedłożone przez powoda wydruki umów pożyczek zawierają wrażliwe i chronione dane osobowe strony pozwanej, jak jej numer PESEL, adres zamieszkania, serię i numer dowodu osobistego, adres poczty elektronicznej, numer telefonu, a w przypadku umowy pożyczki nr (...) także numer rachunku bankowego pożyczkobiorcy. Trudno zakładać, by powód uzyskał te dane samowolnie, a następnie wykorzystał je do sporządzenia fikcyjnej umowy pożyczki i wypłaty – zgodnie z dyspozycją pożyczkobiorczyni – środków przewidzianych tymi umowami. Gdyby bowiem rzeczywiście tak było, to w interesie pozwanej byłoby zawiadomienie o tym fakcie stosownych organów ścigania, czego jednak nie dokonała. Nadto nawet nie podnosiła, by taka sytuacja miała miejsce. W ocenie Sądu fakt, że powyższe dane zostały ujęte w umowach pożyczki pozwalają in concreto uznać, że pozwana dokonała czynności zmierzających do ich zawarcia za pośrednictwem platform internetowych.

Jednocześnie zaznaczyć należy, że judykatura wskazuje, iż umowa pożyczki dochodzi do skutku przez samo porozumienie się stron i niezachowanie wymaganej formy pisemnej, ma jedynie skutek w ograniczeniach dowodowych określonych w art. 74 § 1 kc. Wystarczy, że strona powodowa uprawdopodobni fakt zawarcia umowy za pomocą pisma, bądź innych środków dowodowych, nie zastrzeżonych dowodowo. W przepisie tym mowa jest o tzw. początku dowodu na piśmie, którym może być każdy dokument wskazujący bądź

to bezpośrednio bądź pośrednio, że dokonano danej czynności prawnej (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2009 roku sygn. akt V CSK 109/09, publ. LEX

nr (...), wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2004 roku sygn. akt II CK 527/03, publ. LEX 174143, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2008 roku sygn. akt IV CNP 6/08, publ. LEX nr 584768, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 1979 roku sygn. akt III CRN 287/78, publ. OSNC 1980/1-2/9).

W dalszej kolejności wskazać należy, że w okolicznościach niniejszej sprawy strona powodowa w odpowiedzi na zarzuty pozwanej co do nieudowodnienia zawarcia i wykonania umów pożyczki z dnia 9 września 2022 roku oraz kolejno umowy pożyczki refinansującej wniosła o zobowiązanie pozwanej na podstawie art. 248 kpc do przedstawienia wyciągu

z rachunku w (...) S.A. o numerze (...), obejmującego okres od dnia 9 września 2022 roku do dnia 10 września 2022 roku celem wykazania otrzymania przez pozwaną środków pieniężnych w kwocie 4.000 złotych z tytułu umowy pożyczki nr (...), względnie bankowego potwierdzenia otrzymania przelewu w wysokości 4.000 złotych od (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.,

a także przeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron ograniczonego do przesłuchania strony pozwanej w celu wykazania posiadania przez pozwaną rachunku bankowego w (...) S.A. o numerze (...), otrzymania przez pozwaną pożyczki w kwocie 4.000 złotych, wnioskowania o zawarcie umowy pożyczki w stosunku do (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., jak i wyrażenia zgody na zawarcie umowy z powodem. Jednocześnie wskazywała, że gdyby okazało się, że pozwana nie jest właścicielem rachunku, na który został wykonany przelew środków z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 9 września 2022 roku, to zasadnym byłoby złożenie oświadczenia o cofnięciu powództwa.

W świetle dowodów złożonych przez stronę powodową twierdzenia pozwanej

co do braku zawarcia umów pożyczek, o których mowa w pozwie budziły wątpliwości.

W związku z tym Sąd wezwał pozwaną do osobistego stawiennictwa celem przesłuchania

na rozprawie na okoliczności wskazane przez powoda. Ponadto na podstawie art. 248 kpc zobowiązał pozwaną do przedłożenia wyciągu z rachunku bankowego, na który dokonany został przelew środków w kwocie 4.000 złotych w (...) S.A. o numerze (...), obejmującego okres od dnia 9 września 2022 roku do dnia

10 września 2022 roku. Pozwana nie wykonała powyższego zobowiązania Sądu, jak i nie stawiała się – pomimo prawidłowego wezwania – na rozprawę. W żaden sposób nie uzasadniła przy tym braku wykonania zobowiązania, jak i nie usprawiedliwiła braku stawiennictwa

na rozprawie. Niewątpliwie poprzez przedłożenie wyciągu rachunku wskazanego w umowie pożyczki nr (...), czy też przedłożenie przeciwdowodu np. zaświadczenia

od banku, iż przedmiotowy rachunek nie był prowadzony na jej dane osobowe miała możliwość udowodnienia swoich twierdzeń na okoliczność braku uzyskania środków

w kwocie 4.000 złotych z tytułu umowy pożyczki nr (...), zaś w przypadku stawienia się na rozprawie miałyby szansę podjęcia obrony przed rzekomo nieuzasadnionymi twierdzeniami powoda co do skutecznego zawarcia umowy pożyczki nr (...) z dnia 9 października 2022 roku. Nie podjęła jednak żadnej inicjatywy w tym zakresie.

Skutkiem niestawiennictwa strony na przesłuchanie – zgodnie z art. 233 § 2 kpc – może być negatywna ocena przez Sąd zachowania strony, utrudniającego lub uniemożliwiającego przeprowadzenie dowodów w toku postępowania. Sąd może uznać

za nieudowodnione twierdzenie tej strony, która odmówiła przedstawienia dowodu lub stawiała przeszkody w jego przeprowadzeniu, bądź też przyjąć za prawdziwe twierdzenia strony przeciwnej (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 3 kwietnia

2019 roku sygn. akt I ACa 121/18, publ. LEX nr 2668830). Analogicznie w przypadku nieuzasadnionej odmowy przedstawienia dokumentu przez stronę zastosowanie znajdzie

art. 233 § 2 kpc.

W świetle przedłożonych przez stronę powodową dowodów oraz biernej postawy pozwanej Sąd uznał prawdziwość twierdzeń strony powodowej w zakresie zawarcia umów pożyczek, o których mowa w pozwie. Dochodząc do powyższego wniosku Sąd uwzględnił,

że powód przedstawił dowody wykazujące istnienie stosunku prawnego uprawniającego

go do dochodzenia niniejszego roszczenia, a pozwana oprócz swoich subiektywnych twierdzeń, nie przedstawiła żadnych przeciwdowodów, które mogłyby skutecznie zakwestionować twierdzenia powoda, czyli nie udźwignęła ciężaru obowiązku wynikającego z treści art. 6 kc, który to nakazuje rozstrzygnąć sprawę na niekorzyść osoby opierającej swoją obronę na twierdzeniu o istnieniu jakiegoś faktu, jeżeli fakt ten nie został udowodniony. Co do zasady osoba, która w swoim subiektywnym przekonaniu została niesłusznie pozwana z tytułu zobowiązania, którego nie zaciągnęła winna dążyć

do wyjaśnienia okoliczności z tym związanych. Pozwana zaniechała tego, co pozwalało uznać, że przedstawiona przez nią argumentacja w odpowiedzi na pozew zmierzała jedynie

do uchylenia się od płatności za zobowiązanie, które zaciągnęła we własnym imieniu.

Pozwana podniosła również brak zbadania przez powoda przed zawarciem umowy pożyczki jej zdolności kredytowej. Nie przedstawiła jednak żadnych dowodów, które miałyby świadczyć o tym, iż w istocie strona powodowa przedmiotowemu obowiązkowi uchybiła,

w tym, by sytuacja finansowa pozwanej w chwili zawarcia umowy pożyczki

nr (...) z dnia 9 października 2022 roku nie pozwalała jej na spłatę przedmiotowego zobowiązania w terminach określonych w umowie. Nie przytoczyła również żadnego uzasadnienia dla tak podniesionego zarzutu. Mogłaby to niewątpliwie uczynić również poprzez stawienie się na rozprawę celem przesłuchania, jednakże nie skorzystała z tego uprawnienia. W tych okolicznościach Sąd uznał zarzut braku zbadania zdolności kredytowej jedynie za próbę uwolnienia się od spłaty wymagalnego zobowiązania.

Mając powyższe na uwadze – na podstawie art. 720 § 1 kc w zw. z art. 6 kc – orzeczono jak w punkcie I wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc, aprobusząc daty wymagalności poszczególnych roszczeń wskazanych w pozwie.

O kosztach procesu orzeczono – stosownie do jego wyniku – na podstawie

art. 98 § 1 i 1¹ i 3 kpc i 99 kpc w zw. § 15 ust. 1 i w zw. § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2023r. poz. 1964), zasądzając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.117 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.800 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Wśród udokumentowanych kosztów procesu znalazła się również opłata sądowa od pozwu w łącznej kwocie 400 złotych oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych (pkt II wyroku).

/-/ sędzia Krzysztof Połomski